

פרשיית השבוע

הגזין להגות והסברה יהודית

ויקהל-
פקודי
תשפ"ג
גיליון מס'
630

שְׁאֵנְע'ס בְּיַי נְאֻמְתְּ

שורות חרישיות של אהבה לשבת
מלכתא, נועם-הושמות

שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלֶאכֶה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לְכֶם קֹדֶשׁ שַׁבַּת שְׁבֻתוֹן... קָחוּ מֵאֲתֶכֶם תְּרוּמָה, כָּל נָדִיב לְבוֹ יִבְיָאָה... (שמות לה, ב ושם)

לא בכדי - דומה - נצמדה פרשת השבת לפרשת המקדש (ולא ניכנס כמובן לדרשות של חז"ל בעניין).

השבת - כמוהי כמקדש.

יהודי שרוי אז במצב של 'ייחוד' כמו במקדש. מצוי הוא 'בפלטין של מלך', מנותק הוא מכל הווי של חולין. מרוץ החיים עוצר מזעפו והאדם שרוי באי של קדושה, אי של התעלות והתרוממות - הרוח. הסלומון והכבד-קצוץ אף-הוא עטוף בהווי שבתי נעלה.

השבת זה לא רק זמן של 'לא'; בעיקר של 'כן' (עוד רגע נסביר). לצד ה'זכור' - שמכוון כנגד ה'יראה' ואיסורי השבת; ישנו גם 'שמור' - שמכוון כנגד האהבה והכיסופין להשבת.

געגועי ליל-שבת..

איה הסופר שיתאר את החוויה הנשמטית של עיון מעמיק בספרים על הפרשה בשעות נשמטיות של ליל-שבת, שעות שבהן העולם עולה קומה ומקבל אטמוספירה עילאית של 'מעין עולם-הבא'. זמן של 'שאפּע'ס פּיי נאַכט' (- ליל שבת) בזמן נשגב שכזה, יהודי נמס מאהבת ה' ותשוּקה אליו.

זמן שעליו שיר החסיד ובעל-המנגן ר' מרדכי גוטליב: "ליל שבת, שקעתי בהרהורים, ואני מתגעגע... אוי, כל כך מתגעגע אליך... ליל שבת, שקעתי בהרהורים, ואני מתגעגע הביתה, בחזרה אליך... משוך נועם יראתך, לעם מבקשי רצונך..". אלו שעות טמירות שבהן אין לו לאדם כלום חוץ מכיסופי-אמת והשתוקקות עליונה..

די למשכנתא..

"והכהנים והעם העומדים בעזרה... ונופלים על פניהם".

יום הכיפורים. מדינה שלמה, על רכבותיה ומטוסיה, שובתת כליל. עומדת דום מול "כל נדרי" מרטיט. אווירה מלאכית שורה באוויר, גם של גבעתיים.

משפט לחיים:

והגאון הצדיק, הרב שמשון דוד פינקוס זצ"ל, הדרשן כובש-הלבבות, פוגש ביהודי שבשעה שכורע ומשתחוה עם כולם על גזירי עיתונים, הוא, לא פחות ולא יותר, קורא בהם בשקיקה - -

"אינני מדבר על מותר ואסור", שאג פעם הרב פינקוס בליבו הלוהט. "אני רק תוהה: בשעה מרוממת ונשגבה כזו - זהו הזמן לעיתונים? זה הזמן?"

בעזרת האנקדוטה הנזכרת, ניתן בהחלט לתת תבלין על הגדרתו הלוהטת של רבה של אופקים החרדית למהותה של השבת.

רבים מהנבוכים אשר בארץ, הפוסעים את פסיעותיהם הראשונות בעולם היהדות, מתקשים להכיל את 'שורת ההגבלות', כביכול, שהשבת מציבה ליהודי. אלו מבינים כי השבת הנה יום מנוחה ליהודי, אבל מתקשים, למשל, להבין את פשרה של ההוראה התורתית של "לא תבערו אש". מדוע זה פוגם במנוחה - שואלים בתום.

השבת, "נועם הנשמות ועדן הרוחות", מלמד הרב פינקוס, זה יום של 'ייחוד'. אנחנו חורצים איקס גדול על שאון חול ונותנים גט-כריתות למשכנתא של 'מזרחי', לחוב במכולת וגם לשאלה האם יהיה פתרון למצוקת הדיור בשנה הקרובה.

וכשאנחנו בבית המלכות - רבותיי - לא מתאים לקרוא עיתונים ולהתעסק ב"מהפכה המשפטית" ובעוד הבלי-עולם, ולהבעיר אש וללחוץ על מתגים. כל-כך לא מתאים. זה לא הזמן. מדויק יותר: חילול מחפיר למעמד, מעמד המפגש עם ריבון העולמים, כביכול. זוהי שבת וזהו המקדש. מקדש השבת.

"חיינו של אדם הם כמו סוגיה סבוכה, מסכת חיים, בדיוק כמו מסכת בבא-קמא, קידושין או זבחים. בכל סוגיה יש פרטים רבים ורק כשמסיימים אותה מבינים איך כל פרט משלים ובונה, והכל מצטרף לשלמות הסוגיה. כך בחיים, רק אחרי מאה ועשרים שנה יראו לו לאדם את השייכות בין כל מאורעות חייו" (הגאון רבי נתן צבי פינקל זצ"ל - ראש ישיבת מיר, גיליון 'בית מדרש', פרשת כי תשא תשפ"ג)

הפנקסו של החנך

דילחות הינוכיות אקטואליות

החינוך כ"מגנט"

איך ייתכן שדווקא לאנא מתמיד, יהיה
בן שיהיה קיצוני לצד השני ויפתח
בשבת רק עיתונים!?

הרב מ. ש. שטיין שליט"א

אם אצל הילד האב נתפס כ'קודש קודשים', האבא הוא היצור הכי חשוב בעולם - כמו שילדים קטנים חושבים ש'אבא שלי הוא הכי-גיבור. הכי-צדיק. הכי-הכי - וכל מה שאבא עושה זה תורה מסיני וכאילו יצא מפי כהן גדול, אז באופן טבעי הילד מזדהה גם עם החלקים השליליים של האבא, גם אם יסביר שהיה לכך סיבה. תמיד הכעס היה מוצדק, אם האבא כועס אז כך צריך להיות. כך זה נחקק בלב של הילד.

אפשר בחכמה לנתב את ההזדהות למקום חיובי, ולנסות - לא בטוח שנצליח - אבל ננסה למנוע מהמגנט להתמגנט למקום השלילי. רואים את זה הרבה, שהילדים לא בהכרח מזדהים עם החלקים הבעייתיים של ההורים. יש אבא שמבובו כסף והילד אינו מבובו, לא חייב להיות שכל מה שאבא עושה הילד יעשה.

עד כאן דברים פשוטים, ומכאן ניכנס לעומק עניין ההגדרה של הזדהות שלילית.

הרב הופמן היה תמיד מדבר על מושג 'הזדהות שלילית'. דווקא בגלל ההזדהות - הילד עושה בדיוק הפוך מאבא שלו. זאת-אומרת: הזדהות שלילית זה אומר שהקשר עם האבא וההזדהות אתו גורמת לו לעשות בדיוק הפוך ממנו..

ולכאורה כשנתבונן במילים עצמם זה לכאורה סותר מינייה וביה, הרי 'הזדהות' זה מגנט, דהיינו שהוא רוצה להיות כמו האבא וא"כ איך אנו אומרים שבגלל המגנט שהוא מחובר לאבא שלו, לכן הוא רוצה להיות הפוך מהאבא. לכאורה אין לזה הבנה!?

אתה יכול להגיד שיש ילד שמורד בדרך של האבא בגלל כל מיני סיבות אחרות אבל לא בגלל המגנט, אלא בגלל שיש לו חברים רעים, יש לו תאוות, יש לו יצר-הרע גדול, אבל לא בגלל המגנט עצמו..

כל החינוך מושתת על יסוד ה"מגנט", ותחילה נתאר קצת על המגנט: כשהייתי ילד הייתי אוהב לאסוף מגנטים, כל דבר שמצאתי והיה בו מגנט הייתי מפרק ושומר והיו לי מגנטים מאד גדולים,

תלמודא

חושג תלמודי אחד

החלל ברשות-הרבים והגדר מול השכנים..

הרא"ש בתחילת מסכת בבא בתרא מביא שתי דעות באשר לשאלה האם ניתן לסלק את ה'היזק ראייה' של שכנים באמצעות 'הוצא ודפנא' שזה קנים חלשים שעלולים לעוף ברוח, ואינם מעניקים למעשה פתרון איתן וקבוע.

הרא"ש עצמו נוקט כצד השני הנוקט להקל בהסבירו כי בכך סילק את ההיזק הלכה למעשה, ואם יצטרך בעתיד ללכת עימו לב"ד לדיון אודות כך, יילך.

ולכאורה יש לדון בדבר מגמרא מפורשת לקמן (כו, ב) שם הגמרא מביאה כי אין עושים חלל תחת רשות-הרבים לרבנן ואילו לרבי אליעזר ניתן לעשות זאת עם הכיסוי עומד בכובד של עגלה טעונה אבנים. והגמרא מסבירה כי אין זה שייך לשאלה האם הולכים אחרי "אומדנא דהשתא" (אומדן של עכשיו) לגבי נזקין, ולא חוששים לעתיד לבוא, שמבקרה זה של חלל מובנת דעת רבנן משום שיש לחוש שמא הכיסוי ייפתח בלא ידיעתו ואנשים ייפלו לחלל. ובפשטות ההסבר הינו כי בשל כך כיסוי כזה אין עליו שם "כיסוי" כלל בהיותו רעוע במהותו, ולכן גם מבחינת "אומדנא דהשתא" אין כאן מענה הולם.

ולכאורה יש לתמוה תמיהה עצומה מכאן על דברי הרא"ש: הפרדה בין שכנים ב'הוצא ודפנא' שעשויה ליפול בקלות, לכאורה רעועה היא אף יותר מכיסוי החלל ברשות-הרבים (כשיכול לעמוד בכובד של עגלה טעונה אבנים), ומדוע כאן הרא"ש נוקט בפשטות כי כיסוי זה שפיר, ואם יצטרכו - ידונו לאחר מכן בבית-דין.

ופשטות נראה שאין כלל מה להשוות זאת בהתאם למה שכתבו האחרונים (דומני בספרים: 'חידושי רבי נחום'; 'חידושי רבי שמואל' ורבים אחרים) בסוגיית 'היזק ראייה' שאין ההיזק הזה מוגדר כהלכות "נזיקין" אלא כהלכות "שכנים", והיינו שמדובר על הנהגות של שכנים. ואין כאן מקומו. ולכן שם יש מקום לומר שכל הסרת הנזק באופן מידי - שפיר. אולם כאן מדובר ב"מוזיק" לכל דבר ועניין, וכעניין "בור ברשות הרבים" ולכן כל שאין מענה הולם מבחינה בטיחותית הרי שיש כאן "מוזיק" מסוכן, ובוודאי שאין לקוחים ריזיקה על נזק ממשי לאחרים לרבנן שאין כיסוי זה הולם.

ולשמחתי כי רבה מצאתי שכבר העלה לדון בכך מרן הגאון רבי יחזקאל סרנא בצוק"ל בספרו 'דליות יחזקאל', שם כתב לחלק בין 'נזק דרבים' כנדוננו שלנו, שאזי הוא קל יותר, בניגוד ל'נזק דיחיד' כמו בסוגית 'היזק ראייה'. ראה שם.

הייתי מפרק רמקולים ענקיים והיו מגנטים עוצמתיים, אהבתי לשחק עם זה. הייתי מניח את המגנט בקצה החדר וזורק בעצימת-עיניים מסמרים והם היו נמשכים למגנט זה כח כביר וחזק. מה שמדהים שלפעמים הייתי זורק חתיכות מגנט לפעמים הם היו נמשכים למגנט הגדול במהירות ולפעמים היו מתרחקים מהמגנט הגדול במהירות. ולמה?

אפשר לקחת שתי חתיכות מגנטים קטנים ולשחק איתם על השולחן, אתה לוקח מגנט קטן ועוד מגנט קטן ואתה מצמיד אותם אחד לשני, לפעמים הם נדבקים זה לזה. אך הרבה פעמים קורה הפוך: הם מתרחקים אחד מהשני. במגנט יש כח מושך וכח דוחה, וזה אותו חומר, זה אותו מגנט, וכל השאלה איך מכוונים אחד לשני: אם זה מכוון לכיוון המושך - זה ידבק ויתחבר, ואם זה מכוון לכיוון הדוחה - זה יתרחק.

וכאן מונח החידוש של ההבנה מה זה "הזדהות שלילית": דווקא בגלל שהאבא והילד הם בנויים עם כח המגנט, והקב"ה נתן להם לאבא ולילד את הכח החזק הזה ביניהם ששניהם מגנט, זה לא שתי סוגים ברזל ופלסטיק אלא זה ממש אותו חומר - מגנט ומגנט, הרבה פעמים המגנט מכוון לכיוון ההפוך, ואם קורה כך שהמצב הוא שהם מכוונים לכח הדוחה שבמגנט, אז זה יופיע ויתבטא בכל מיני צורות שהילד עושה הפוך מהאבא, אבל מהות ההבנה והסיבה שהוא עושה הפוך זה בגלל המגנט. לדוגמא: אם האבא אוכל כשר הבן אוכל לא כשר, דווקא בגלל שהאבא מאוד מקפיד על כשרות מהודרת הילד מזלזל ואוכל מכל הבא ליד אפילו אוכל לא-כשר, דווקא בגלל שהאבא הוא מתמיד, הילד בטלן, דווקא בגלל שהאבא מקפיד על שמירת הלשון, הילד מדבר לשון-הרע.

ואיך מבינים את זה? הרי הזדהות זה משמעות של חיבור שהילד באופן טבעי רוצה להיות כמו האבא, ואיך אנחנו אומרים שבגלל 'כח המגנט' שרוצה להיות כמו אבא - אז הוא פועל בדיוק הפוך ממנו? התשובה היא פשוטה: תלוי לאיזה כיוון המגנט מכוון...

החכמה הכי גדולה שלנו ההורים והמחנכים זה לזהות תמיד, באיזה תדר המגנט מכוון אצל הילד והתלמיד - אם הוא מכוון בתדר החיובי, מצוין, אבל כשאנחנו מרגישים ורואים שזה נמצא בתדר שלילי, אז נזהר לא להתקרב, לא לבוא בכח, אלא ניקח צעד אחורה, כמו עם המגנט כשהמגנטים מכוונים בתדר ובמצב דוחה נזהר לא לנסות לחבר ביניהם כי אז כשננסה לקרב בניהם זה רק ירחיק ויעיף את המגנט אחורה.

שמעתי מהרב הופמן מאות פעמים את המילים הללו: "אנחנו ההורים והמחנכים צריכים מאוד-מאוד להזהר לא לפתח אצל הילד את 'כח ההתנגדות', וזה מתחיל אפילו מרגע הלידה". בוודאי אנחנו צריכים להרגיל את הילד חינוך לגבולות ולדחיית הסיפוק היצרי אבל צריך תמיד לעשות את זה בצורה שהוא יתחבר לפקודה ההורית החינוכית ולא להכניע ולהכריח אותו בכח, וצריך להיות עירני ולהיזהר כשרואים אצלו התנגדות למצוא דרך להקל מעליו את ההתנגדות, כי כשאתה מכריח אותו נגד רצונו אז אתה מפתח בו את כח ההתנגדות, ובמוקדם או במאוחר זה יתפרץ. (מתוך שיעור שנמסר בפני מחנכים במלאות עשור לפטירת הרה"ג רבי שלמה הופמן זצוק"ל. המשך יבוא)

אנשי העשה

סיפור יהודי לשלחן שבת

מתברר כי הוא - הוא ולא אחר - הינו סב הכלה! פניו של החתן המיועד - התכרכמו. וכפוי, במהלך כל ה'ווארט' לא יכלו הזקן והצעיר להביט זה בזה מפני הבושה העמוקה.

בני-המשפחה שבטביעות-עין פשוטה שמו לב לכך תהו לאחר מכן אצל הסב מה פשר העניין, וזה סיפר את דבר המעשה. למותר לציין כי תוך שעות אחדות בלבד בוטל השידוך כלא-היה. כוס לא נשברה שם; כי אם השידוך שנרקם.

הגאון רבי אליהו ברוך פינקל זצ"ל - מראשי ישיבת מיר שסיפר את המעשה באחד מ'וועדי ליל-שבת' המסורתיים בענייני שידוכין שקיים בביתו בליל שבת פרשת חיי-שרה, והפכו לשם-דבר בעולם הישיבות בירושלים, הצביע על ה'מידה כנגד מידה' שבדבר:

כשם שהבחור השיב את הזקן לתחילת הדרך ולא הסתפק בהורדתו באזור המדובר - כך גם הקב"ה דאג כי הבחור כבר יסגור 'ווארט' ורק אז ייסוג אחרנית..

עוד הוסיף והפיק מזה רבי אליהו-ברוך לקח לעולם השידוכין: ראו כמה אפשר להסתיר בשידוכין את המידות המושחתות! כי הלא הבחור המדובר ללא ספק היה בעל מידות מגוננות ומושחתות ביותר!

ומכל-מקום במהלך הפגישה וודאי ניסתה המדוברת לתהות על קנקנו ולא עלתה בידה עד שנתגלגל הדבר בהשגחה פרטית מדויקת עד להפליא..

(מעובד על-פי הספר המופלא 'משולחן רבי אליהו ברוך' על התורה - חלק ב/, עמוד תי"ד)

שוק של מבוכה

הוא שולח מבט חטוף אל השולחן החגיגי של ה'ווארט' ומגלה - לא יאומן - את האיש שלא חלם שיפגוש...

"אני נוסע לכיוון שוק מחנה-יהודה, אתה מוזמן להצטרף".

היה זה אדם מבוגר שדידה לעבר הצומת בכניסה לשכונת בית-וגן הירושלמית, כמבקש לעצור 'טרמפ'. בחור אדיב שנסע ברכבו עצר לידו ושה כי הוא בדרכו למחנה-יהודה, ואם הוא מעוניין להגיע לאזור - הוא מוזמן לעלות.

"אני בדיוק צריך להגיע לאזור זה", הגיב האדם המבוגר בשמחה, ועלה לרכב.

כשהגיעו ליעד ביקש הזקן אם יואיל בטובו להיכנס לסמטה סמוכה ליד השוק.

קצפו של הבחור עלה. "הלא אמרת שהינך צריך להגיע לשוק מחנה-יהודה, ומדוע אתה משנה עתה את בקשתך?"

השיבו הזקן שבנסיעה אין זה שינוי גדול אולם עבורו שזהו שינוי גדול משום שקשה עליו ההליכה ואם לא קשה לו, הוא ישמח אם יוריד אותו בסמטה המדוברת, הסמוכה לשוק.

לאחר חילופי מילים קצרות בין השניים, קפץ עליו - על הנהג - רוגזו, נסוג לאחור ושב ל... שכונת בית-וגן שם הוריק את הזקן במקום בו עמד בראשונה.

לא יאומן כי יסופר.

חלפו מספר חודשים.

למיודענו, הבחור המופלא, הוצע שידוך, ובסייעתא דשמיא כעבור זמן-מה נסגר למזל-טוב, ובשעה טובה הוחלט לקיים את ה'ווארט'.

החתן צועד ברטט-גיל לבית הכלה המיועדת - וכנהוג בטקס שמהולים בו שמחה ומבוכה. הוא שולח מבט חטוף אל השולחן והוא רואה את אותו הזקן יושב בראשו השולחן...

לתשומת-ליבכם!

מסיבות טכניות, מהדורת הדפוס הצטמצמה

ביותר! ניתן לקבל את הגיליון למייל ללא

תמורה בשליחת דוא"ל לכתובת:

abyisrael@gmail.com

מלווה מלכה

אקטואליה מזווית יהודית

הגאון רבי משה-שמואל שפירא זצ"ל

השיבני שבת מלכתא

שיר ערגה לשבת-קדשנו מכתבי ראש ישיבת באר
יעקב זצ"ל << נדיר

זכרתי חסדך נעוריי בת שבע ברוכת-הימים

עם בואך לשלום מגזי מרומים אוהלי לפקוד

ולמה זה עתה לעת פקדי השלחתיני בלי להתעלף איתי באהבים עוד

עוד לפני הגיעך כבודת המלכה עצמו של יום

בתוספת קדושה אספרייה דידך קיבלתי פנייך

אם לא בסדינים מצויצים כרבי יהודה בר אילעאי

אז נער בראוי לו בנועם מגדייך

מגדייך אז מה אהבתי מדבש ונופת צוף נעימה

ואם כיד אמה כל זאת עשית ידוע ידעתי כי התבלין שבת שמה

ובשובנו מתפילה בלווית מלאכיך, נשמנו רוח קדשך מרחפת בנעימה

עת אבוא בדברי קידוש, ספרי מה היום מימים-ימימה

כיבדנוך במיני מטעמים ורב מנות

בנעים זמירה כי בא אורך

אף כפות-הכסף שהועמו ירושת אבות, שבו לברקן מזהרך

גם בצאתך כי פנה יום לא נעצבתי. ומדוע?

שחלף מלווה מלכה לווייתני את עד חצי השבוע

האין זאת כי אם חוויית נער חלילה ולמה זה עתה הסתרת אור פנייך

ליבי לך שבת מלכתא, השיבני ואשובה אלייך.

(נכתב בחודש חשוון תש"ו. מתוך הספר: 'השמש לאור עולם' - עמוד קצ"ז)

עצור בטרם תיכנס!

נצה-יעוצה לשלום-בית וחינוך הילדים כדבעי

אחת העצות היעילות ביותר שתגורמנה לכך שלא נכעס ולא נתרגז בבית, היא - להכין את עצמנו לפני הכניסה הביתה, ולחשוב מראש אלו דברים עלולים 'להדליק' את האווירה, ולהיערך להם מראש, כך שלא נופתע ולא נעמוד בפני מצבים שלא התכוננו להם.

אם אתה חוזר לאחר יום שלם של היעדרות מהבית, ויודע, למשל, שבבית יש עכשיו אורחים, ואשתך לא תוכל להתייחס אליך כראוי, ואולי אף לא הכינה לך את הארוחה המתבקשת - הכן את עצמך לכך מראש! צייר במוחך את התגובה שלה, האומרת 'אוי, שכחתי להכין לך אוכל'.

ולפני שתיכנס, שחזור גם את התגובה שתגיב, ותוציא בפה כבר עכשיו, עוד לפני שתדפוק בדלת, את המילים 'רעייתי, אני מבין אותך, ואין לי שום טענות; הרי יש לנו אורחים ואת היית עסוקה איתם, וזה בדיוק מה שהיית צריכה לעשות; וברור לי שלא היה לך פנאי לשום דבר אחר'!

חוזר שוב ושוב על סגנון התגובה הזה, וקבל על עצמך - מראש - שלמרות שהינך מאוד-מאוד רעב ועייף כתוצאה מההיעדרות מן הבית, אינך מתרגז, אלא משתדל להראות פנים עם חיוך. ואז תדפוק, ותיכנס.

ואם תראה ותיווכח שאכן זו המציאות הנצבת לפניך, ובגלל האורחים אשתך שכחה להכין לך את הארוחה, הרי הינך יודע כבר מה לעשות הרי שחזרת את זה רק לפני שנייה! שוכחים מה קיבלנו על עצמנו...

זו אחת העצות הכי-הכי יעילות שתפתורנה לנו המון בעיות. וזאת בהתחשב בעובדה שכבר הוזכרה לעיל, שכולנו מעוניינים בשלום-בית, ואף אחד אינו רוצה להפר אותו, ואנחנו רק מחפשים את העצה היעילה כיצד להגיע לכך. השחזור הנ"ל עשוי לפתור דילמות רבות שאנחנו נתקלים בהם בענין שלום-הבית.

כי הנה אמר לנו בעל-בית אחד, חשוב ביותר, שכדי להעצים את שלום-הבית קיבל על עצמו לא לסרב לאשתו אף פעם. כל מה שהיא מבקשת ממנו (היא לא מבקשת דברים מוגזמים...), הוא עושה קם ומיד, ללא שהיות.

'קבלה זו קיבלתי על עצמי, כיון שידעתי שבמקרים רבים אני סתם מתעצל לקיים את רצונה, ולא בגלל שיש לי איזושהי סיבה לכך. אשתי מרגישה בכך, והדבר גורם לה עגמת-נפש. 'לכן חשבתי שקבלה זו יכולה לסייע לי במאוד בסידור העניינים בבית', הוא אומר, ומדגיש שקיבל על עצמו בל"נ לבצע כל דבר שאשתו תבקש, גם אם זה יהיה קשה, 'ולמשל אם אשתי תבקש ממני לעשות משהו בדיוק כשאני עסוק באמצע דבר חשוב, אינני מתחשב בשום דבר, אלא קם ועושה'.

אז מה הבעיה? כי קבלה לחוד, ומעשים לחוד. לא פעם שוכח את הקבלות שלו, וממילא שוב חוזרים העניינים לסורם. והעצה הזו שתוארה לעיל, עשויה לסייע במידה רבה ליהודי זה. כי ברגע שהוא ישחזר את הקבלה לפני הכניסה לביתו, הדברים יעמדו לו בראש, והוא יזכרם היטב. ואז, כשאשתו תבקש ממנו משהו, הוא יזכור את העניין.

(על-פי ביטאון 'קול ברמה' גיליון 376, שבת מברכין ניסן תשפ"ג, מאת ידידנו סופר הבית היהודי הרב משה מיכאל צורן שליט"א)

